

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 25 Zář 2018 18:29

Letošní léto bude jistě hodnoceno jako roční období s mimořádným počtem tropických dní a nesmírně suchá sezóna. „Už je to tady“, hrklo asi v leckom, kdo není zrovna profesionálním popíračem globální klimatické změny. Vysušené vodní toky i plochy mně docela nahánějí strach a zužují hrdlo, přestože jsem svými kohoutky napojen na vodní nádrž Želivka – Švihov. Ale rozhodl jsem se, že budu pozitivní. Že si v současné situaci nějaké to plus najdu. Musel jsem přemýšlet dlouho. Dlouho. A pak úleva: máme jistotu, že nebude pršet na **Mohelnickém dostavníku** ! No, jistot v tomto slzavém údolí není. Je pravda, že meteorologové cosi říkali. Že bude lehoučce mrňkat v pátek a o něco víc možná v sobotu, tak trochu celý den, ale nic moc. A realita? Už ani nevím, jestli v pátek lehoučce mrňkalo, možná ano. V sobotu jsme pořád koukali na podivně se tvářící oblohu, ale pořád se nic nedělo. Někdy krátce po osmé večerní (drobné zdržení festival měl, takže přesně nevím) nastoupila kapela

Pozdní sběr

. První pecka bylo jakési několikapísňové medley, během kterého se naprosto nepravděpodobně silně rozpršelo. Nic dalšího už nebylo. Konferenciérka

Blanka Prudilová

(ano, letos nastala velká vynucená výměna uvaděčů) napřed řekla:

„ted’ bude taková technická přestávka“

, načež ve velmi krátké chvíli změnila výpověď na

„tak to není přestávka, je to konec“

. Zoufale se deštníky a pláštěnkami přikrývající – a přesto z průtrže mračen promočený – reportér v tu chvíli vyskočil (seděl proto, že je třeba vlastním tělem chránit půl metru čtverečního plochy – pak už si nikam nesesedne) a stoupl si někam do bláta hlavní cesty a čekal, co se bude dít dál.

Jenže všechno dále pokračovalo v duchu předešlé výpovědi, takže reportér lehce proklel zvukaře hlavní scény Sašu Nagye a jeho tým, který se naprosto nepřipravil na déšť, zatímco zvukař Duhové scény Miloslav Chramosta si opevnil reprobedny a vše, co třeba, takže mohl bez pauzy pokračovat skrz průtrž mračen (vím z doslechu). (Dnes to už vidím trochu jinak – mocný bezpečnostní technik by vzhledem ke kabelům nutně ve vodě ležícím proklel Ing. Chramostu a Sašu Nagye by pochválil; inu, každý máme své preference...) Prostě jsem uvěřil hlášce, že nic už nebude, a rychle spěchal do chatky svléct všechn totálně promočený textil. Další dějství mám už z větší části jen z druhé nebo třetí ruky, ale protože se jedná o nejzásadnější moment letošního Dostavníku, budu pokračovat dál. Zvítězili ti, kdo měli pomalé reakce, neměli se kam schovat – nebo byli nadáni zvláštním odhadem dalšího dění. Krátce poté, co Pozdní sběr definitivně opustil scénu, jsme totiž měli štěstí, náhodou šel kolem **Spirituál kvintet**

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 25 Zář 2018 18:29

, který měl hrát cca za dvě hodiny.

„*Tak my si zahrajeme hned, aparaturu nepotřebujeme,*“
řekla kapela, patrně ústy svého uměleckého vedoucího.

Podle zdrojů z třetí ruky to byl ještě jednou Jirka Tichota, kdo (poté, co se kapela srovnala na kratší stranu pódia) řekl: „*Tak pojdte sem nahoru, přece nebudete dole, když tam prší.*“ No a šťastných 5 % (nebo kolik) publika zažilo praotce českého folku tak, jak se úplně standardně nedá: kapela, pak nějaké dva metry odstupu a zbytek celkem velkého dostavnického pódia byl zaplněn posluchači... Paráda. Sám jsem to spatřil poté, co si průtrž vybrala krátkou pauzu. Na pódiu už byla

Epydemye

, kromě zaplněného pódia bylo i pár diváků pod pódiem. Nechtěl jsem se prodírat ani hlubokým bahnem ani pevně semknutými šiky posluchačů, kteří už zaujali svá místa v poslouchatelné vzdálenosti, takže jsem jenom tak zdálky ohromeně koukal... vizuální zážitek byl neuvěřitelný. Akustický holt takový, že jsem si říkal:

„*Copak to asi hrají... ? Že by tuhle... ? Nebo ne... ?*“

Třetím uskupením, které – už znovu za obrovského slejváku a bez mé účasti – vystoupilo na hlavním pódiu, byla sestava rozehnaného osadního táborového ohně, tedy jeho pořadatelé

Falešná karta

s čtenými hosty, ze kterých byl s určitostí identifikován např. Luboš Stráník. Reportér definitivně zmizel v propadlišti času, nestihl se zajít podívat na

Duhovou scénu

a zjistit, že tam se hraje dál, nevěděl, že existují v areálu Autokempu Mohelnice nové zastřešené prostory, kde proběhl nejspíš úžasný a předlouhý jam session... No, škoda.

Tak to byl sen každého publicisty, možnost napsat o akci, na kterou jezdí už pravidelně léta, konečně něco úplně jiného. Myslím, že to opravdu byly mimořádné události a zážitky těm pěti procentům pódiových diváků velmi závidím. Ale většina Mohelnického dostavníku proběhla přece jenom „normálně“, tedy podle programu, ničím nenarušena. Pojdme k ní.

Z páteční prestižní soutěže Mohelnického dostavníku jsem stihnul pouze poslední kapelu, která ale – jak se po vyhodnocení odbornou porotou ukázalo – soutěž vyhrála: **Bonsai č. 3**.

Porovnávat tedy nemohu, ale přesto musím říct, že mám z vítězství Bonsaie č. 3 radost. Slyšel

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 25 Září 2018 18:29

jsem je v srpnu na českobudějovickém náměstí v delší časové ploše a musím říct, že se za poslední rok – dva výrazně zlepšili, hlavně v disciplínách samozřejmost projevu, sebe prezentace nebo se hranost. Po soutěži se hlavní scéna pro zbytek pátku proměnila v scénu

TV

Noe

uváděnou dalším, tentokrát úplným mohelnickým nováčkem, moderátorem

Ludkem Strašákem

ze zmíněné televize. Podařilo se mi na ní slyšet skoro všechno, co se nabízelo, snad jen mé oblíbené

Madalen

jsem tentokrát pouze zaslechl.

Jarret

– špičková muzika a velká radost jako vždycky, přestože jsem je neslyšel toto léto poprvé a přestože neměli úplně dobrý zvuk.

Antikvartet

Dušana Vančury, tedy „druhou nejstarší českou folkovou kapelu s padesátiletou přestávkou v činnosti“ jsem si poslechl velice rád. Původně zřejmě lokální záležitost pro radost se za nějaké cca tři roky, co jsem je neslyšel, významně vyzpívala. Repertoárový záběr má široký snad až moc, ale podle ohlasu publika si své posluchače rozhodně najde a sledovat na pódiu vitálního osmdesátiletého kapelníka je prostě radost.

D.N.A.

z Brna už není tak velice mladošská kapela a řekl bych, že už není ani tak experimentální nebo možná i osobitá, o to víc je zase se hraná a přímočařejší, stále s velmi zajímavými písničkami.

Willieho Jonese, v Německu usazeného Američana, jsem - nemýlím-li se - poprvé slyšel před dávnými lety na bohužel zaniklém festivalu Dobrofest v Trnavě. Kontakty tímto směrem má zřejmě Willie stále, protože jeho countryový **Willie Jones Band** tvoří výborní slovenští muzikanti, největším jménem mezi nimi je banjista Roman Áč, někdejší spolupořadatel Dobrofestu. Sám Willie Jones je muzikant každým coulem, s klasicky „americky“ znělým countryovým hlasem. Na Duhové scéně jsem v pátek shlédl něco málo krátkých filmů z tradiční soutěže (třeba veselý Pravdivý příběh Džessi Džejmsa) a na závěr si poslechl stále dokonalejší čtyřhlas pražského

Pětníku.

Bohužel, v tradiční programové tiskovině Dostavník TIMES bylo v položce obsahující Pětník napsáno „zpívání na dobrou noc, do spacáků a do hajan...“, takže ač jsem si spacák do hlediště krásné lesní Duhové scény nevzal, poslechl jsem a poslední dva pětnické kusy už jsem strávil částečně v limbu... „No nic, týden byl náročný, jdu spát a jamovat budu až další noc,“ řekl jsem si. Jak to dopadlo, už víte...

Mohelnický dostavník: velký festival s průtrží mračen, plně akustickou scénou a výměnou moderátorů

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 25 Září 2018 18:29

...a vzhledem k tomu, že se jedná o akustickou scénu, je zvuk velmi důležitý. Vzhledem k tomu, že se jedná o akustickou scénu, je zvuk velmi důležitý.

...a vzhledem k tomu, že se jedná o akustickou scénu, je zvuk velmi důležitý. Vzhledem k tomu, že se jedná o akustickou scénu, je zvuk velmi důležitý.

...a vzhledem k tomu, že se jedná o akustickou scénu, je zvuk velmi důležitý. Vzhledem k tomu, že se jedná o akustickou scénu, je zvuk velmi důležitý.

...a vzhledem k tomu, že se jedná o akustickou scénu, je zvuk velmi důležitý. Vzhledem k tomu, že se jedná o akustickou scénu, je zvuk velmi důležitý.